

[J. V. Christensen.]

det er saaledes, at et Flertal og et Mindretal staar saa skarpt mod hinanden i et Udvalg, som skulde være af udjævnende Karakter i Stridsspørgsmaal, og netop staar saaledes paa et Spørgsmaal som dette, saa virker det som en ministeriel Provokation, at man skyder netop denne Forfatter frem paa Bekostning af andre, og hvilke der vel ikke er stemt saa stærkt, men hvor der overhovedet ikke er stemt imod.

Der var disse særegne Forhold til Stede, men naar man læser Bilagene til Ændringsforslagslisten til tredje Behandling, saa anføres det udtrykkeligt ydermere, at det er *Udvalget*, der indstiller, intet om, at det er et *Flertal*, som har foretaget Indstillingen paa dette omstridte Punkt. Det forekommer mig, at det burde være oplyst for Klarhedens Skyld, fordi det er en Sag, som har vakt betydeligt større Interesse ude i Befolkningen, end adskillige tilsvarende Sager har gjort det før og ogsaa vil gøre det senere. Naar Forholdet er det, hvad den højtærede Minister ved, at man, skønt der er Forfattere af højst forskellige Anskuelser og Kvalifikationer, er naaet til Enighed, medens der her er en saa afgjort Uoverensstemmelse som 4 Stemmer mod 7, saa synes jeg, at den højtærede Minister ved sit Forslag til Rigsdagen burde have taget Hensyn til Mindretallets Ønske.

Hauch: Jeg vil gaa ud fra, at den højtærede Finansminister i de kommende Dage vil kunne give Finansudvalget de Oplysninger, som kan være afgørende for os med Hensyn til, hvilken Stilling vi her skal tage, om vi skal tiltræde Bevillingen af de 10 Mill. Kr. til Kommunerne med den Anvendelse, som Ministeren har tænkt sig, eller vi skal stille Krav om, at Bevillingen føres over paa et særligt Lovforslag. Jeg maa forstaa den højtærede Finansministers Udtalelse saaledes, at vi i Udvalget kan faa alle de Oplysninger om denne Sag, som vi maatte have Ønske om.

Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) var saa venlig at hentyde til en Udtalelse, jeg var fremkommet med forleden Dag under Behandlingen af Militærlovene, hvor jeg havde givet Udtryk for, at jeg vilde vente paa Regeringspartierne og efterhaanden se dem vandre Vejen hen til det Standpunkt, som kunde give Grundlag for en Overenskomst med Venstre i denne Sag. Maa jeg om Forsvarssagen sige, at jeg fremdeles nærer den Opfattelse, at det vil være rigtigt, at

Venstre bliver siddende og venter, fordi Regeringspartierne og det høje Ministerium er i Gang og har været i Gang nogen Tid, og vi skal ikke forstyrre denne Vandring, selv om den til Tider er en sagte Vandring, en Vandring, som vi kunde ønske gik lidt hurtigere. Vi afventer ganske roligt Tidspunktet og haaber, at det en Gang maa indtræde. Men lidt anderledes stiller det sig med Hensyn til det ærede Medlem i den foreliggende Situation, og der maa jeg indrømme, at naar jeg nu ser det ærede Medlem i Jordspørgsmaalet komme vaklende og famlende hen ad Vejen for at finde det rigtige, iler jeg ham i Møde for at hjælpe ham til den rette Opfattelse af dette Forhold. Jeg gør det ikke alene, fordi jeg rent personlig, om jeg saa maa sige, har en faible for det ærede Medlem, men ogsaa fordi jeg forstaaer, at der er adskilligt, som det vilde være rigtigt af det ærede Medlem at gøre sig klart i Forbindelse med Spørgsmaalet om Jordlovenes rette Forstaaelse. Jeg sigter baade til Jordlovene af 1919 og til de Jordlove, vi nu har til Behandling. Jeg vil bede det ærede Medlem om at følge de ganske faa Bemærkninger, jeg har at gøre herom, dels til det ærede Medlem, dels til den højtærede Finansminister, dels til den højtærede Justitsminister. Jeg kan samle, hvad jeg har at sige i den Henseende, i en ganske kort Udtalelse.

Til den højtærede Finansminister vil jeg da sige, at jeg har ingenlunde kritiseret den Maade, hvorpaa man har opført Jordfondsrenterne i Jordfondens Regnskab. Jeg vil for øvrigt udtale min Paaskønnelse af, at den højtærede Finansminister har opstillet et Regnskab for Jordfonden paa Finanslovforslaget. Jeg synes, det er rimeligt at have det, og jeg tror ogsaa, det er nyttigt. Jeg har altsaa ingenlunde kritiseret dette, men jeg har derimod tilladt mig at henpege paa, at der paa Finanslovforslaget fremtræder et Ønske om at anvende 3,4 Mill. Kr. af Jordfondens Midler udelukkende til Udstykning efter 4. Oktober-Loven. Dette er disse Penge nemlig ikke bestemt til. (*Justitsministeren*[Zahle]: Jo). Det fremgaar ganske tydeligt af Lensloven, og naar jeg nu hørte den højtærede Justitsminister henvisse til, hvad der er sagt i 1919, vil jeg gøre opmærksom paa, at jeg havde jo ogsaa Lejlighed til at være med i 1919 og ved i hvert Fald, hvad der foregik her i Landstinget, og jeg tør maaske i den Forbindelse bemærke, at jeg vist ikke husker fejl i, at det i Virkeligheden var her i